

Okresní státní zastupitelství v Berouně
Wagnerovo nám. 1249/2, 266 01 Beroun

tel.: 311 630 410   fax : 311 622 132   e.mail : podatelna@osz.ber.justice.cz   ID datové schránky: cr4ahs8

ZT 134/2012

V Berouně dne 4.3.2013

Okresnímu soudu

v B e r o u n ě

-----
k zn.: 2T 10/2013

obviněný Jan Šinágl, nar. 9.12.1952 – trestní řízení - odůvodnění stížnosti státního zástupce

Usnesením Okresního soudu v Berouně ze dne 27.2.2013 doručeným na Okresní státní zastupitelství v Berouně dne 1.3.2013 pod sp.zn. 2T 10/2013 bylo trestní stíhání obviněného Jana Šináglu podle § 314c odst.1, písm.a) tr.řádu z důvodu uvedeného v § 172 odst.1, písm.b) tr.řádu zastaveno. Proti tomuto usnesení byla dne 1.3.2013 podána v zákonné lhůtě v neprospěch obviněného stížnost, kterou odůvodňuji následovně :

Usnesením Okresního soudu v Berouně ze dne 27.2.2013 pod sp.zn. 2T 10/2013 2013 bylo trestní stíhání obviněného Jana Šináglu, nar. 9.12.1952, bytem Žebrák, Bratří Nejedlých čp.335, okr.Beroun podle § 314c odst.1, písm.a) tr.řádu z důvodu uvedeného v § 172 odst.1, písm.b) tr.řádu zastaveno pro skutek spočívající v tom, že prostřednictvím veřejně dostupné počítačové sítě na svých webových stránkách www.sinagl.cz ve svých člancích „tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.3.2011 a v článku s názvem „7 dní ... a sbohem Sudety“ ze dne 14.10.2011 hrubým způsobem zpochybňoval zločiny nacistů spáchané proti českému národu na území Protektorátu Čechy a Morava v období od nástupu Reinharda Heydricha do funkce zastupujícího říšského protektora v roce 1941 a v době následující po atentátu na Reinharda Heydricha spáchaného 27.5.1942, když uvedl

1. v článku s názvem „Tisková zpráva: MS Praha versus Sudetoněmecké krajanské sdružení v České republice“ ze dne 29.3.2011 mimo jiné tento text : „Heydrich Je málo známo, že po atentátu na Heydricha (jenž se uskutečnil proti vůli domácího odboje) se vzedmula vlna celonárodního odporu. Atentátníci měli v očích průměrného Čecha podobný obraz jako dnes bratři Mašínové, tedy jako ten, kdo neodpovědně narušil pohodlnou kolaboraci a stavěl před nás obtížná a nepohodlná morální dilemata. Udavačů se tehdy v Praze našly stovky, ne-li tisíce, a dvoumilionová odměna za pomoc při vypátrání vrahů byla nakonec rozdělena na tolik dílů, že k zamaskování této skutečnosti bylo třeba vymyslet hlavního zrádce Karla Čurdu. Heydrich to s Čechy uměl. Hned při nástupu do funkce zrušil nerovnost v potravinových přídělích a dalšími opatřeními si dokázal získat srdce průměrného, trochu zbabělého a velmi konformního Čecha, který pochopil, že pokud bude svědomitě pracovat pro Říši, Říše se o něj postará a nebude mu nic chybět, naopak, pokud bude dělat potíže, čeká ho zlý osud. Heydrich si byl svou politikou jist dokonce natolik, že si dovilil cestovat do Protektorátu v otevřeném automobilu a bez ochranky, což by bylo kdekoliv jinde v okupované Evropě nemyslitelné. Protektorát byl zkrátka takovým malým rájem na

zemi. Heydrichova politika fungovala a to je problém, který s ním dodnes Češi mají. A ostatně, úplně objektivně, porovnáme-li zastupujícího protektora s těmi hlavami státu, které přišly po něm, musíme férově uznat, že Heydrich mezi nimi nevychází jako ten nejhorší. Počet obětí jeho vlády je jen zlomkem obětí poválečné genocidy a se způsobem, jak v 50. letech vládli komunisté se nedá vůbec srovnat. Táži se, neměl by být také Heydrich vyznamenán zákonem o zásluhách, anebo neměla by se minimálně v místě atentátu pořádat pietní shromáždění přinejmenším stejně početná, jaké se letos sešlo u hrobu zločince a masového vraha Klementa Gottwalda?“

2. v článku s názvem „7 dní ... a sbohem, Sudety“ ze dne 14.10.2011, ve kterém autor komentuje film stejného názvu jako název publikovaného článku a ve kterém mj. uvedl tento text: „Vyčkejme, zda se tomuto filmu podaří změnit vnímání a pohled na tuto tragickou dobu. Nebude to jednoduché po letošním velkofilmu Lidice pojednávající o nacistickém masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám, že pouze muži a v době války). Národ je proto opět protiněmecky naladěný. Kromě toho se rádo argumentačně k tématu lidického tématu vrací, pokud se jedná o ospravedlnění zločinů spáchaných na českých Němcích při odsunu, resp. vyhnání po skončení 2. světové války v roce 1945.“,

a tyto statě zveřejnil i přesto, že jsou ve zřejmém rozporu s Úmluvou o zabránění a trestání zločinu genocidia ze dne 8.prosince 1948, sjednanou na III. Valném shromáždění Organizace spojených národů a s Úmluvou o nepromlčitelnosti válečných zločinů a zločinů proti lidskosti přijatou dne 26.listopadu 1968 v New Yorku, kdy v tomto jednání byl spatřován přečin popírání, zpochybňování, schvalování a ospravedlňování genocidia podle § 405 tr.zákoníku.

Okresní soud své rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že podle jeho názoru nikdy nedošlo ke spáchání genocidia vůči českému národu, i když v plánech Reinharda Hendricha a K.H. Franka to bylo. Okresní soud dochází k závěru, že v článku není popíráno genocidium židovského a cikánského obyvatelstva. Okresní soud dále ve svých závěrech vychází z toho, že výklad historických událostí v době před rokem 1989 byl poplatný tehdejší ideologii a ponechával stranou či dokonce vědomě zamlčoval ty události nebo okolnosti, které nebyly z hlediska komunistické ideologie a jejího schematického výkladu období druhé světové války přijatelné. V této souvislosti dokonce odkazuje na česko-německou deklaraci o vzájemných vztazích a jejích budoucím rozvoji podepsané dne 22.1.1977. Okresní soud dále odkazuje na listinu základních práv a svobod, na její článek 17 odst. 1,2, a 4, která byla přijata pod číslem 2/1993 Sb. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že obviněný v případě článku č.1 publikoval cizí názor na shora uvedené události z doby druhé světové války a z období krátce po jejím skončení. Jeho přístup je pak takový, že staví proti sobě a srovnává zločiny spáchané nacisty na českém obyvatelstvu protektorátu (včetně hodnocení chování a morálky českého obyvatelstva), osud sudetských Němců po skončení druhé světové války a represe komunistického totalitního režimu vůči obyvatelům bývalého Československa. Na základě všech skutečností dospívá k závěru, že názory obviněného jsou sice nestandardní, ale nelze je považovat za tak extrémní, tj. stojící mimo historicky nepochybně doloženou realitu, že by bylo možné dospět k závěru o tom, že je ve smyslu článku 17 odst. 4 Listiny pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti nezbytné, aby takové názory nebyly vyslovovány. Z těchto důvodů tedy okresní soud trestní stíhání obv. Jana Šinágla podle ustanovení § 314 c) odst. 1 písm. a) trestního řádu z důvodu § 172 odst. 1 písm. b) trestního řádu, zastavil.

S těmito názory okresního soudu však nelze souhlasit. Okresní soud ve svém rozboru Listiny základních práv a svobod, zejména jejího článku 17 zcela opominul stanovisko Ústavního soudu ČR obsažené v jeho usnesení ze dne 26.3.2009 sp. zn. I US 3108/08, kde ústavní soud říká, cituji „základní právo na svobodu projevu není bezbřehé, k jeho omezení lze přikročit, a to např. za účelem ochrany práv a svobod jiných (osob), a nebo za účelem ochrany veřejné bezpečnosti, který je v podobě principu či hodnoty obsažen v ústavním pořádku (srov. článek 17 odst. 4 Listiny), omezení nezbytně nutné v demokratické společnosti je vyjádřeno v zákazu veřejného popírání, zpochybňování, schvalování nebo snahy ospravedlnit nacistické genocidium nebo jiné zločiny nacistů proti lidskosti (zakotvený v § 261 a) trestního zákona).“

Okresní soud ve svém odůvodnění i špatně hodnotí židovské a cikánské obyvatelstvo, neboť židovská národnost a cikánská národnost v době druhé světové války neexistovala a jednalo se o obyvatele protektorátu Čechy a Morava, povětšinou české národnosti. Jak bylo historicky doloženo, české cikánské obyvatelstvo bylo prakticky nacistickým genocidiem vyhlazeno. Okresní soud ve svých závěrech zcela popírá závěry dvou znaleckých posudků, a to jednak z oboru historie a jednak z oboru politikologie a dále i odborného vyjádření Ústavu pro studium totalitních režimů, které jsou ve spise založeny. Okresní soud v rozporu s výše citovanými znaleckými posudky sklouzává do hodnocení událostí, které jsou v současné době moderní, a to dívat se na historii dnešními očima, ačkoliv toto je značně zkreslující, neboť historii lze hodnotit pouze v souhrnu historických skutečností, které se tehdy staly a dívat se na ně z tehdejšího pohledu. Z tohoto pohledu je nutné výroky obviněného o tom, že „nebude to jednoduché po letošním velkofilmu Lidice, pojednávajícím o nacistickém masakru, při kterém bylo usmrceno 172 lidí (podotýkám pouze muži a v době války).“ považovat za cynický, neboť protektorát Čechy a Morava nikdy nebyl ve válce s Německou říší, neboť se jednalo o okupované území. Kromě jiného je nutno argumentovat tím, že bylo nejen zastřeleno 172 mužů ve věku 14 až 84 let, ženy byly poslány do koncentračního tábora, 9 dětí bylo zavražděno do říše a poněmčeno a zbytek dětí byl povražděn. V této souvislosti bych chtěl připomenout publikaci německého autora Roberta Gerwartha s názvem Reinhard Heydrich – Hitlerův kat, životopis, které vydalo nakladatelství Paseka v roce 2012. Zde v této publikaci jsou líčeny historické události tak, jak je líčí i oba znalecké posudky. Výše zmíněná publikace se obsáhleji zabývá vypálením Lidic a vyvražděním jejího obyvatelstva, kdy cituji „celkem bylo zavražděno 199 lidických mužů...Dlouho před Osvětím se Lidice staly, jak trefně poznamenalo britské ministerstvo války, „symbolem německé politiky hrůzy“.....Dne 5.8.1942 Anthony Eden oficiálně prohlásil mnichovskou dohodu za neplatnou a Beneše ujistil, že po úspěšně skončené válce bude ve znovuobnoveném československém státu problém etnické heterogenosti jednou provždy vyřešen, čímž otevřel cestu k odsunu téměř dvou milionů etnických Němců ze Sudet na konci války v roce 1945.“ Je zcela nepochybné, že okresní soud tím, že trestní stíhání v rozporu s dosud snesenými důkazy, zastavil, zjednodušil tak celkový pohled na demokratické zásady a svobodu slova a popřel tak výše citované usnesení Ústavního soudu ČR.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům pak Krajskému soudu v Praze navrhuji, aby výše citované usnesení Okresního soudu v Berouně zrušil a věc vrátil tomuto soudu s příkazem, aby ve věci dále jednal a rozhodl.

Státní zástupce OSZ Beroun
JUDr. Josef Šebek, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Šárka Živorová